॥ ब्रह्मानुचिन्तनम् ॥

ப்ரஹ்மாநுசித்தனம்

(1)

अहमेव परं ब्रह्म वासुदेवाख्यमव्ययम् ।
इति स्यान्निश्चितो मुक्तो बद्ध एवान्यथा भवेत् ॥

அஹமேவ பரம்ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யமவ்யயம்।
இதிஸ்யாத்நில்சிதோ முக்தோ பத்தஏவாந்யதாபவேத்॥

வாஸுதேவன் எனப்படும் மாறுதலில்லாத ப்ரஹ்மம் நானே தான். இவ்விதம் நிச்சயம் கொண்டவன் முக்தனாகிறவன். இல்லையெனில் அவன் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டவனே.

(2)

अहमेव परंब्रह्म निश्चितं चित्त चिन्त्यताम् ।
चिद्रूपत्वादसङ्गत्वादबाध्यत्वात् प्रयत्नतः ॥

அஹமேவபரம் ப்ரஹ்ம நிஸபுதிதம் சித்த சிந்த்யதாம்।
சித்ரூபத்வாதஸங்கத்வாத் அபாத்யத்வாதப்ரயத்னதச்॥

நானே பரப்ரஹ்மம் என்று மனமே நிச்சயமாக எண்ணு. சித் ஜ்ஞானம்) வடிவமானதாலும், பற்றுதல் இல்லாததாலும், முயற்சி கொண்டும் பாதிக்கப்படாதிருப்பதாலுமே அவ்வாறு.

(3)

अहमेव परं ब्रह्म न चाहं ब्रह्मणः पृथक् ।
इत्येवं समुपासीत ब्राह्मणो ब्रह्मणि स्थितः ॥

அஹமேவ பரம்ப்ரஹ்ம நசாஹம் ப்ரஹ்மண ப்ருதக்।
இத்யேவம் ஸமுபாஸீத ப்ராஹ்மணோ
ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்॥

ப்ரஹ்மத்தில் உறைந்த பிராமணன் நானே பிரம்மம், ப்ரம்மத்தைக் காட்டிலும் நான் வேறானவனில்லை என்று உபாசிக்க வேண்டும்.

(4)

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं चैतन्यं च निरन्तरम् ।
तद् ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा कथं वर्णाश्रमी भवेत् ॥

ஸர்வோபாதி விநிர்முக்தோ சைத்ந்யம்ச நிரந்தரம்।
தத்ப்ரஹ்மா ஹமிதி ஜ்ஞாத்வா கதம் வர்ணாச்ரம்பவேத்॥

எல்லா உபாதிகளுமற்ற அகண்ட சைதந்யமே ப்ரஹ்மம். அந்த ப்ரஹ்மம் நானே என்று ஜ்ஞானம் வந்து விட்டால் வர்ணமோ ஆச்ரமமோ இல்லையே!

(5)

अहं ब्रह्मास्मि यो वेद स सर्वं भवति त्विदम् ।
नाभूत्या ईशते देवास्तेषामात्मा भवेद्धि सः ॥

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மியோ வேத ஸஸர்வம் பவதித்விதம்।
நாபூத்யா ஈசதே தேவா ஸ்தேஷாமாத்மா பவேத்ஹிஸ:॥

நான் ப்ரம்மம் என்று அறிபவன் இந்த உலகளாவிய எல்லாமாக ஆவான். ஐச்வர்யமில்லாமல் தேவராக ஆகமுடியாது. அந்த தேவர்க்கு அந்த ப்ரஹ்மஞானி ஆத்மாவாக ஆகலாமே!

(6)

अन्योऽसावहमन्योऽस्मीत्युपास्ते योऽन्यदेवताम् ।
न स वेद नरो ब्रह्म स देवानां यथा पशुः ॥

அந்யோஸாவஹமன்யோஸ்மி இத்யுபாஸபுதே
யோரன்ய தேவதாம்
நஸவேத நரோ ப்ரஹ்ம ஸ தேவாறாம் யதாபச:॥

இவன் (வேறு, நான் (வேறு-என்றெண்ணி (வேறு தேவதையை உபாஸிப்பவர் ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லைதான். அவர் தேவர்களுக்குப்பசு போலத்தான்.

(7)

अहमात्मा न चान्योऽस्मि ब्रह्मैवाहं न शोकभाक् ।
सच्चिदानन्दरूपोऽहं नित्यमुक्तस्वभाववान् ॥

அஹமாத்மா நசாந்யோவுஸ்மி ப்ரஹ்மைவாஹம்
நசோகபாக்।
ஸச்சிதானந்தரூபோவுஹம் நித்யமுக்தஸ்வபாவவான்॥

நான் ஆத்மா, வேறானவனில்லை, ப்ரஹமமே நான் (ஆத்மா) ஆத்மாவுக்கு துன்பமேதுமில்லை, எப்பொழுதும் உள்ளதாய் முக்தநாய் ஸத்-சித்-ஆனந்தரூபமானவன் அவன்.

(8)

आत्मानं सततं ब्रह्म सम्भाव्य विहरन्ति ये ।
न तेषां दुष्कृतं किञ्चिद्दुष्कृतोत्था न चापदः ॥

ஆத்மாநம் ஸததம்ப்ரஹ்ம ஸம்பாவ்யவிஹரந்தியே।
நதேஷாம்துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் துஷ்க்ருதோத்தா
நகாபத:॥

எவர் ஆத்மாவை ப்ரஹம்மமாக எப்பொழுதும் எண்ணிகளிப் படைகிறார்களோ அவர்களுக்கு பாபம் ஏதுமில்லை. அந்த பாபத்தால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களுமில்லை.

(9)

आत्मानं सततं ब्रह्म संभाव्य विहरेत् सुखम् ।
क्षणं ब्रह्माहमस्मीति यः कुर्यादात्मचिन्तनम् ॥

ஆத்மாறம் ஸததம் ப்ரஹ்மஸம்பாவ்ய ஷஹரேத்ஸுகம்।
க்ஷணம் ப்ரஹ்மாஹமஸ்மிதி ய:குர்யாதாத்மசிந்தறம்॥

ஆத்மாவை எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மமாக க்கருதி சுகமாக மகிழ்ந்திருக்கவேண்டும். ஒரு நொடி நானே ப்ரஹ்மமாக உள்ளேன் என்று எவர் ஆத்ம சிந்தம் செய்கிறாரோ அப்படி ஆத்ம சிந்தனம் செய்வது.

(10)

तन्महापातकं हन्ति तमः सूर्योदयो यथा ।
अज्ञानाद्ब्रह्मणो जातमाकाशं बुद्बुदोपमम् ॥

தன்மஹாபாதகம் ஹந்திதம்:ஸுர்யோதயோ யதா।
அஜ்ஞாநாத் ப்ரஹ்மணோ ஜாகம் ஆகாசம் புத்புதோபம்॥

பெரும் பாபத்தைப் போக்கும் சூர்யன் உதித்து வருவது இருளைப் போக்குவதுபோல, ப்ரஹ்மத்தையறியாவிட்டால் ஆகாகமே நீர்குமிழியாகிவிடும்.

(11)

आकाशाद्वायुरुत्पन्नो वायोस्तेजस्ततः पयः ।
अद्भ्यश्च पृथिवी जाता ततो व्रीहियवादिकम् ॥

ஆகாசாத் வாயுருத்பந்நோ வாயோஸ்தேஜ: தத: யய:।
அத்ப்யஸ்ச ப்ருதிவீஜாதா ததோ வ்ரீஹியவாதிகம்॥

ஆகாசத்தினின்று வாயு உண்டாயிற்று. வாயுவினின்று தேஜஸ் உண்டாயிற்று, அதனின்று தண்ணீரும், அதனின்று பிருதிவியும், அதனின்றுநெல், யவம் முதலியவையும் உண்டாயின.

(12)

पृथिव्यप्सु पयो वह्नौ वह्निर्वायौ नभस्यसौ ।
नभोऽप्यव्याकृते तच्च शुद्धे शुद्धोऽस्म्यहं हरिः ॥

ப்ருதிவ்யப்ஸு பயோவஹ்நௌ வஹ்நிர்வாயௌ
நபஸ்யஸௌ।
நபோவுப்யவ்யாக்ருதே தத்சசுத்தே। சுத்தோவுஸ்ம்ய
ஹம் ஹரி:॥

ப்ருதிவி தண்ணீரிலும், தண்ணீர் அக்னியிலும், அக்னிவாயுவிலும், வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் அவ்யாக்ருதத்திலும், அது சுத்தப்ரஹ்மத்திலும், அந்தப்ரஹமம் ஆத்மாவாக, ஹரியாக நான் உள்ளேன்.

(13)

अहं विष्णुरहं विष्णुरहं विष्णुरहं हरिः ।
कर्तृभोक्त्रादिकं सर्वं तदविद्योत्थमेव च ॥

அஹம் விஷ்ணு ரஹம் விஷ்ணு ரஹம் விஷ்ணு ரஹம் ஹரி:।
க்ர்த்ரு யோக்த்ராதிகம் ஸர்வம் ததவித்யோத்தமேவ ச॥

நான் விஷ்ணு, நான் விஷ்ணு, நான் விஷ்ணு, நான் ஹரி. அன்றி, கர்தா, போக்தா என்பதெல்லாம் மேற்கூறிய அபேத உணர்வு இல்லாததால் உண்டானதே.

(14)

अच्युतोऽहमनन्तोऽहं गोविन्दोऽहमहं हरिः ।
आनन्दोऽहमशेषोऽहमजोऽहममृतोऽस्म्यहम् ॥

அச்யுதோவுஹ மநந்தோஹம் கோவிந்தோவுஹமஹம் ஹரி:।
ஆனந்தோவுஹ மசேஷோவுஹம் அஜோவுஹமம்ரு தோஸ்ம்யஹம்॥

நான் அச்யுதன், நான் அநந்தன், நான் கோவிந்தன், நான் ஹரி, ஆனந்தம் நானே அனைத்தும் நானே, பிறப்பில்லாதவன், அம்ருதமானவன் (மரணமில்லாதவன்) நான். (ஆத்மா).

(15)

नित्योऽहं निर्विकल्पोऽहं निराकारोऽहमव्ययः ।
सच्चिदानन्दरूपोऽहं पञ्चकोशातिगोऽस्म्यहम् ॥

நித்யோவுஹம் நிர்விகல்யோவுஹம் நிராகாரோவுஹமவ்யய:।
ஸச்சிதானந்த ரூபோவுஹம் பஞ்சகோச திகோவுஸ்ம்யஹம்॥

நான் (ஆத்மா) நித்யமானவன், விகல்பமோ, வடிவமோ, அழிவோ இல்லாதவன், ஸத்-சித்-ஆனந்தரூபன் நான், பஞ்ச்கோசங்களைத் தாண்டி நான் (ஆத்மா) இருக்கிறேன்.

(16)

अकर्ताहमभोक्ताहमसङ्गः परमेश्वरः ।
सदा मत्संनिधानेन चेष्टते सर्वमिन्द्रियम् ॥

அகர்தாவுஹமபோக்தாவுஹம் அஸங்க: பரமேச்வர:।
ஸதா மத்ஸந்நிதாநேந சேஷ்டதே ஸர்வமிந்த்ரியம்॥

நான் (ஆத்மா) கர்தாவுமில்லை, போக்தாவுமில்லை. பற்றுதவே இல்லாத பெருமான் நான். எப்பொழுதும் நானிருப்பதால் தான் இந்த புலன்கள் எல்லாம் இயங்குகின்றன.

(17)

आदिमध्यान्तमुक्तोऽहं न बद्धोऽहं कदाचन ।
स्वभावनिर्मलः शुद्धः स एवाहं न संशयः ॥

ஆதிமத்யாந்தமுக்தோவுஹம் நபத்தோவுஹம்கதாசந।
ஸ்வபாவ நிர்மல: சுத்த: ஸஏவாஹம் நஸம்சய:।

தொடக்கம், நடுவு, முடிவு, இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன், ஒருபோதும் கட்டுப்பட்டனில்லை ஆத்மா இயல்பாகவே தூயவன், மாசற்றவன் நிச்சயமாக.

(18)

ब्रह्मैवाहं न संसारी मुक्तोऽहमिति भावयेत् ।
अशक्नुवन्भावयितुं वाक्यमेतत्सदाऽभ्यसेत् ॥

ப்ரஹ்மைவாஹம் ந ஸம்ஸாரீ முக்தோவுஹமிதி
பாவயேத்।
அதக்னுவன் பாவயிதும் வாக்யமேதத் ஸதாவுப்யஸேத்॥

நான் ப்ரஹ்மமே, ஸம்ஸாரியில்லை, நான் முக்தன்-என்று எண்ணவேண்டும். அவ்வாறு எண்ணமுடியாதவன் இந்த வாக்யத்தையாவது எப்பொழுதும் சொல்லிவர வேணும்.

(19)

यदभ्यासेन तद्भावो भवेद्भ्रमरकीटवत् ।
अत्रापहाय संदेहमभ्यसेत्कृतनिश्चयः ॥

யதப்யாஸேந தத்பாவோ பவேத்ப்ரமரகீட வத்।
அத்நாபஹாயஸந் தேஹமய்யஸேத்க்ருதநிஸ்சய:॥

கௌவி கொட்டி கீடமாவதுபோல் எதை நித்யம் பயனுகிறோமோ அது பவத்தேதீரும் என்று உறுதியுடன் ருஸாவுஹம், ஸோவுஹம் என்று பயில வேண்டும்.

(20)

ध्यानयोगेन मासैकाद्ब्रह्महत्यां व्यपोहति ।
संवत्सरं सदाभ्यासात्सिद्ध्यष्टकमवाप्नुयात् ॥

த்யானயோகே ந மாசைகாத் ப்ரஹ்மஹத்யாம் வ்யபோ
ஹதி।
ஸம்வத்ஸரம் ஸதாவூப்யாஸாத் ஸித்யஷ்டகமவாப்நுயாத்॥

ஒரு மாதம் வரை இவ்வாறு தியான யோகம் செய்வதால் ப்ரஹ்ம ஹத்யா தோஷம் நீங்கும். ஒருவருஷம் இடைவிடாது பயின்றால் எட்டுஸித்திகளையும் பெறலாம்.

(21)

यावज्जीवं सदाभ्यासाज्जीवन्मुक्तो भवेद्यतिः ।
नाहं देहो न च प्राणो नेंद्रियाणि तथैव च ॥

யாவஜ்ஜீவம் ஸதாப்யாஸாத் ஜீவன்முக்தோ பவேத்யதி:।
நாஹம் தேஹோ ந ச ப்ராணோ நேந்த்ரியாணி ததைவ ச॥

ஆயுட்காலம் முழுவதும் இவ்வாறு பயில்வதால் ஜீவன்முக்தன் ஆகிறான் யதி. ஆத்மா, தேஹமுமில்லை; பிராணனும் இல்லை, அந்த்ரியங்களுமில்லை.

(22)

न मनोऽहं न बुद्धिश्च नैव चित्तमहंकृतिः ।
नाहं पृथ्वी न सलिलं न च वह्निस्तथानिलः ॥

நமநோ1ளஹம் ந புத்திஸபுச நைவ சித்தமஹங்க்ருதி:।
நாஹம்ப்ருத்வீ ந ஸலிலம் நச வஹ்நிஸ்ததாவுநில:॥

மனவம் ஆத்மா இல்லை, புத்தியோ, சித்தமோ அஹங்காரமோ கூட ஆத்மா இல்லை, ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு இவையும் இல்லை ஆத்மா.

(23)

न चाकाशो न शब्दश्च न च स्पर्शस्तथा रसः ।
नाहं गन्धो न रूपं च न मायाहं न संसृतिः ॥

நசாகாகோ ந சப்தஸ்ச நசஸ்பர்சஸ்ததா நஸ:।
நாஹம் கந்தோ ந ரூபம்ச நமாயாவுஹம் ந ஸம்ஸ்ருதி:॥

ஆகாசமோ, சப்தமோ, ஸ்பர்சமோ, கந்தமோ, ரூபமோ, மாயையோ, இந்த உலகியல் வாழ்க்கை ஆத்மவாகா.

(24)

सदा साक्षिस्वरूपत्वाच्छिव एवास्मि केवलः ।
मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥

ஸதா ஸாக்ஷிஸ்ரூபத்வாத் சிவ ஏவாஸ்மி கேவல:।
மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயிஸர்வம்ப்ரதிஷ்டிதம்॥

எப்பொழுதும் ஸாக்ஷியாக மட்டும் இருப்பதால் ஒரே சிவமாக ஆத்மா உள்ளது. ஆத்மாவில்தான் எல்லாமும் தோன்றி அதில்தான் நிலையும் பெறுகிறது.

(25)

मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्मास्म्यहमद्वयम् ।
सर्वज्ञोऽहमनन्तोऽहं सर्वेशः सर्वशक्तिमान् ॥

மயிஸர்வம்லயம்யாதி தத்ப்ரஹ்ரஸ்ம்யஹமத்வயம்।
ஸர்வஜ்ஞோவுஹம் அநந்தோவுஹம் ஸர்வேச:
ஸர்வசக்திமான்॥

ஆத்மாவிலேதான் எல்லாம் லயிக்கிறது, அந்த ப்ரஹ்மமே நானாக இரண்டற்ற நானாக இருக்கிறேன். ஆத்மா எல்லாம் அறிந்தது. முடிவில்லாதது, எல்லாம்வல்ல ஸர்வேச்வரனும் ஆத்மாவே!

(26)

आनन्दः सत्यबोधोऽहमिति ब्रह्मानुचिन्तनम् ।
अयं प्रपञ्चो मिथ्यैव सत्यं ब्रह्माहमव्ययम् ॥

ஆனந்த: ஸத்யபோதோவுஹம் இதிப்ரஹ்மாநுசிந்தனம்।
அயம்ப்ரஞ்சோமித்யைவ ஸத்யம்
ப்ரஹ்மாஹமவ்டயயம்॥

ஆனந்தமாகவும், ஸத்யமான பேரறிவாகவும் உள்ளது என்று ப்ரஹ்மத்தை எண்ண வேண்டும், இந்த உலகம் பொய்யானது. நலிவற்ற பிரஹ்ம-(ஆத்ம)மே ஸத்யமானது.

(27)

अत्र प्रमाणं वेदान्ता गुरवोऽनुभवस्तथा ।
ब्रह्मैवाहं न संसारी न चाहं ब्रह्मणः पृथक् ॥

ஆத்ர ப்ரமாணம் வேதாந்தா குரவோ வுநுபவஸ்ததா।
ப்ரஹ்மைவாஹம் நஸம்ஸாரீ நசாஹம் ப்ரஹ்மண:
ப்ருதக்॥

இவ்விஷயத்தில் இறுகுச்சான்று வேதாந்தங்கள் என்ற உபநிஷத்துகளும், குடுமார்களும், ஸ்வானுபவமும் தான். ஆத்மா ப்ரஹ்மம்தான். ஸம்ஸாரியாக இல்லையென்பது மட்டுமில்லை ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறானதுமில்லை.

(28)

नाहं देहो न मे देहः केवलोऽहं सनातनः ।
एकमेवाद्वितीयं वै ब्रह्मणो नेह किञ्चन ॥

நாஹம் தேஹோ நமே தேஹ: கேவலோவுஹம்ஸநாதன:।
ஏகமேவாத்விதீயம் வை ப்ரஹ்மணோ நேஹகிஞ்சன॥

ஆத்மா தேஹமில்லை, ஆத்மாவுக்குதேஹமில்லை, பழைமையான ஆத்மா ஒன்றேதான். இரண்டற்ற ஒன்றேயான ப்ரஹமம்தான் உள்ளதே தவிர அதைக்காட்டிலும் வேறு ஒன்றுமில்லை.

(29)

हृदयकमलमध्ये दीपवद्वेदसारं
प्रणवमयमतर्क्यं योगिभिर्ध्यानगम्यम् ।
हरिगुरुशिवयोगं सर्वभूतस्थमेकं
सकृदपि मनसा वै चिन्तयेद्यः स मुक्तः ॥

ஹ்ருதய கமலமத்யே தீபவத்வேதஸாரம்
ப்ரணவமயமதர்க்யம் யோகிபிந்த்யாநகம்யம்।
ஹரிகுருசிவயோகம் ஸர்வபூதஸ்தமேகம்
ஸக்ருதபி மநஸா வை சிந்தயேத்ய:ஸ முக்த:॥

ஹ்ருதயகமலத்தில் தீபம் போல் பிரகாசிக்கும் வேதஸாரமான, ஓங்காரரூபமான ப்ருஹ்மத்தை வேறு எதுவாகவும் கருத முடியாது. யோகிகள் தியானம் மூலமே அறிவர். இது எல்லா பூதங்களிலும் பரவிநிற்கும் ஒன்று-ஹரி-குரு-சிவங்களின் யோகமாக அமைந்தபடி ஒருதரமேனும் மனதில் எண்ணுவராகில் அவர் முக்திபெற்றவராவர்.

ப்ரஹ்மாநுசிந்தனம் முற்றிற்று

